

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Το αναιρεσείον ζητεί από το Δικαστήριο να αναιρέσει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου, να ακυρώσει τις επίμαχες πράξεις [τα παραρτήματα της αποφάσεως 2014/776/ΚΕΠΠΑ ⁽¹⁾ του Συμβουλίου και του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 1202/2014 ⁽²⁾ του Συμβουλίου, και το παράρτημα II της αποφάσεως 2010/413/ΚΕΠΠΑ ⁽³⁾ του Συμβουλίου και το παράρτημα IX του κανονισμού (ΕΕ) 267/2012 ⁽⁴⁾ του Συμβουλίου (όπως έχουν τροποποιηθεί, αντίστοιχα, με το άρθρο 1 της αποφάσεως 2014/776/ΚΕΠΠΑ και το άρθρο 1 του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 1202/2014)] στο μέτρο που το χαρακτηρίζουν οντότητα υποκείμενη σε περιοριστικά μέτρα βάσει του άρθρου 23, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΕ) 267/2012 του Συμβουλίου, να του επιδικάσει αποζημίωση για τη ζημία που υπέστη η φήμη του λόγω των πράξεων του Συμβουλίου και να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα στα οποία υπεβλήθη στον πρώτο βαθμό και στην κατ' αναίρεση δίκη.

Το αναιρεσείον προβάλλει δύο λόγους προς στήριξη της προς στήριξη του ότι η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου πάσχει νομική πλάνη και το Δικαστήριο πρέπει να την αναιρέσει και να εκδικάσει το ίδιο την υπόθεση:

Πρώτον, ότι το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένα δεν έκρινε ότι το Συμβούλιο παρέβη ουσιώδη τύπο και/ή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως όταν αποφάσισε την καταχώριση του SUT, διότι δεν προέβη στην οφειλόμενη διαδικασία λήψεως αποφάσεως.

Δεύτερον, ότι το Γενικό Δικαστήριο εφάρμοσε εσφαλμένα το κριτήριο της «υποστηρίξεως» προς την Κυβέρνηση του Ιράν, του άρθρου 20, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της αποφάσεως 2010/413/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου (όπως έχει τροποποιηθεί) και του άρθρου 23, παράγραφος 2, στοιχείο δ', του κανονισμού (ΕΕ) 267/2012 της 23ης Μαρτίου 2012 (όπως έχει τροποποιηθεί), στο οποίο στηρίχθηκε το Συμβούλιο για να δικαιολογήσει τον χαρακτηρισμό του προσφευγόντος ως υποκειμένου σε περιοριστικά μέτρα και, ως εκ τούτου, κατέληξε εσφαλμένα στο συμπέρασμα ότι οι αποδείξεις που προσκόμισε το Συμβούλιο στήριζαν την καταχώριση του αναιρεσείοντος.

⁽¹⁾ Απόφαση 2014/776/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 7ης Νοεμβρίου 2014, για την τροποποίηση της απόφασης 2010/413/ΚΕΠΠΑ σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 325, σ. 19).

⁽²⁾ Εκτελεστικός κανονισμός (ΕΕ) 1202/2014 του Συμβουλίου, της 7ης Νοεμβρίου 2014, για την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΕ) 267/2012 σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 325, σ. 3).

⁽³⁾ Απόφαση του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και για την κατάργηση της κοινής θέσης 2007/140/ΚΕΠΠΑ (ΕΕ L 195, σ. 39).

⁽⁴⁾ Κανονισμός (ΕΕ) 267/2012 του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 2012, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΕ) 961/2010 (ΕΕ L 88, σ. 1).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το **Vrhovno sodišče Republike Slovenije** (Σλοβενία) στις 15 Ιουλίου 2016 — T-2, **družba za ustvarjanje, razvoj in trženje elektronskih komunikacij in opreme, d.o.o.** (τώρα σε κατάσταση αφερεγγυότητας) κατά Δημοκρατίας της Σλοβενίας

(Υπόθεση C-396/16)

(2016/C 335/57)

Γλώσσα διαδικασίας: η σλοβενική

Αιτούν δικαστήριο

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αναιρεσείουσα: T-2, **družba za ustvarjanje, razvoj in trženje elektronskih komunikacij in opreme, d.o.o.** (τώρα σε κατάσταση αφερεγγυότητας)

Αναιρεσίβλητη: Δημοκρατία της Σλοβενίας

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Πρέπει η μείωση των υποχρεώσεων, βάσει της αμετάκλητης εγκρίσεως του προληπτικού της πτωχεύσεως συμβιβασμού στην υπόθεση της κύριας δίκης, να θεωρηθεί ως μεταβολή των στοιχείων που ελήφθησαν υπόψη για τον καθορισμό του ποσού της εκπτώσεως του ΦΠΑ επί των εισροών, κατά το άρθρο 185, παράγραφος 1, της οδηγίας περί ΦΠΑ ⁽¹⁾, ή, αντιθέτως, ως άλλη κατάσταση στην οποία η έκπτωση είναι κατά το άρθρο 184 της οδηγίας περί ΦΠΑ ανώτερη ή κατώτερη από εκείνη την οποία δικαιούνταν να πραγματοποιήσει ο υποκείμενος στον φόρο;
- 2) Πρέπει η μείωση των υποχρεώσεων, βάσει της αμετάκλητης εγκρίσεως του προληπτικού της πτωχεύσεως συμβιβασμού στην υπόθεση της κύριας δίκης, να θεωρηθεί ως (μερική) μη πληρωμή πράξεως κατά το άρθρο 185, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας περί ΦΠΑ;
- 3) Λαμβανομένης υπόψη της απαιτήσεως σαφήνειας και βεβαιότητας των ενόμων καταστάσεων την οποία τάσσουν ο νομοθέτης της Ένωσης και η διάταξη του άρθρου 186 της οδηγίας περί ΦΠΑ, οφείλει ένα κράτος μέλος, προκειμένου να απαιτήσει τον διακανονισμό της εκπτώσεως σε περίπτωση ολικής ή μερικής μη πληρωμής μιας πράξεως, όπως επιτρέπει το άρθρο 185, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, της εν λόγω οδηγίας, να προβλέψει ρητώς στην εθνική νομοθεσία του τις περιπτώσεις μη πληρωμής, δηλαδή να περιλάβει σε αυτές επίσης την αμετάκλητη έγκριση προληπτικού της πτωχεύσεως συμβιβασμού (αν αυτή εμπίπτει στην έννοια της πράξεως για την οποία δεν έγινε πληρωμή);

⁽¹⁾ Οδηγία 2006/112/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2006, σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας (ΕΕ L 347, σ. 1).